

*Міжнародний Центр Науки і Досліджень
International Center for Science and Research
Международный Центр Науки и Исследования*

Матеріали

VI Міжнародної науково-практичної конференції

«ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУЧАСНОЇ НАУКИ»

(м. Київ)

19-20 серпня 2021 року

**Міжнародний центр науки і досліджень
(м. Київ)**

**МАТЕРІАЛИ VI МІЖНАРОДНОЇ
НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ**

«ТЕОРІЯ І ПРАКТИКА СУЧАСНОЇ НАУКИ»

19-20 серпня 2021 року

**Київ
МЦНід
2021**

УДК 005
ББК 66.3(0)

Теорія і практика сучасної науки: матеріали VI Міжнародної науково-практичної конференції м. Київ, 19-20 серпня 2021 року. – Київ: МЦНІД, 2021. – 48 с.

У даному збірнику представлені тези доповідей учасників Міжнародної науково-практичної конференції «Теорія і практика сучасної науки». Висвітлюються актуальні проблеми розвитку науки на сучасному етапі розвитку. Розглядаються актуальні механізми та інструменти забезпечення перспектив наукових досліджень.

Збірник призначений для студентів, здобувачів наукових ступенів, науковців та практиків.

Всі матеріали представлені в авторській редакції. За повноту та цілісність яких автори безпосередньо несуть відповідальність.

МЦНІД 2021

ЗМІСТ

ЕКОНОМІЧНІ НАУКИ	5
<i>Горбаченко С.А.</i> ШЛЯХИ РОЗВИТКУ ІТ-ІНДУСТРІЇ УКРАЇНИ В ПЕРІОД ПАНДЕМІЇ..	5
<i>Дудник А.О.</i> СТРАТЕГІЧНИЙ МАРКЕТИНГ ТА СТРУКТУРА МАРКЕТИНГОВОЇ СТРАТЕГІЇ ПІДПРИЄМСТВА.....	6
<i>Портний О.В.</i> СИТУАЦІЙНИЙ КОНТЕКСТ РОЗВИТКУ СУЧАСНИХ ТРАНСПОРТНИХ КОМПАНІЙ.....	9
ІСТОРИЧНІ НАУКИ	11
<i>Козлова Л.Б.</i> ФОРМУВАННЯ КЛЮЧОВИХ АСПЕКТІВ ПЕДАГОГІЧНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ ВИКЛАДАЧА ІСТОРІЇ ЗА ДОПОМОГОЮ МУЛЬТИМЕДІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ.....	11
<i>Майданевич С.Б.</i> ДИНАМІКА ЧИСЕЛЬНОСТІ ТА ЕТНІЧНИЙ СКЛАД НАСЕЛЕННЯ БОЛГРАДА У ХІХ – НА ПОЧАТКУ ХХ СТ.	13
МЕДИЧНІ НАУКИ	15
<i>Савинов С.С., Пикалова Т.М.</i> ВОЗМОЖНОСТІ ДУГОВОЇ АТОМНО-ЕМИССИОННОЇ СПЕКТРОМЕТРИЇ В ОПРЕДЕЛЕНИИ МИКРОЭЛЕМЕНТОВ В БИОПРОБАХ.....	15
<i>Унгурян Т.М.</i> ФУНКЦІОНАЛЬНИЙ СТАН НИРОК НА ТЛІ ЗАСТОСУВАННЯ АНТИОКСИДАНТА ЗА УМОВ ГОСТРОГО ПОШКОДЖЕННЯ НИРОК	17
ПЕДАГОГІЧНІ НАУКИ	18
<i>Бурик В.В.</i> ТЕОРЕТИЧНІ ОСНОВИ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МОЛОДШИХ ШКОЛЯРІВ У ПРОЦЕСІ ВИВЧЕННЯ ІНТЕГРОВАНОГО КУРСУ «Я ДОСЛІДЖУЮ СВІТ»	18
<i>Лемко Г.І.</i> ПРОЄКТУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ СОЦІАЛЬНОЇ РОБОТИ.....	19
<i>Трофімчук Н.В.</i> ФОРМУВАННЯ ЕКОЛОГІЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА ЕКОЛОГІЧНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ ЗАСОБАМИ РЕАЛІЗАЦІЇ ІНТЕГРАТИВНОГО ПІДХОДУ	21
ПОЛІТИЧНІ НАУКИ	23
<i>Мищук В.В.</i> НАЦІОНАЛЬНІ ІНТЕРЕСИ ТА ІНТЕГРАЦІЙНІ ПРОЕКТИ КРАЇН ЦЄ В МЕЖАХ ЄС.....	23
<i>Хлівнюк Т.П.</i> КОНЦЕПЦІЇ ВПЛИВУ ІМІГРАЦІЇ НА СТІЙКІСТЬ ІНСТИТУТУ СОЦІАЛЬНОЇ ДЕРЖАВИ.....	25
ПСИХОЛОГІЧНІ НАУКИ	27
<i>Колесник О.І.</i> ПСИХОЛОГІЧНА ПРОФІЛАКТИКА СИНДРОМУ ЕМОЦІЙНОГО ВИГОРАННЯ В УЧАСНИКІВ БОЙОВИХ ДІЙ.....	27
<i>Полюга І.С.</i> ФАЗИ ДОМАШНЬОГО НАСИЛЬСТВА	29

ФІЛОЛОГІЧНІ НАУКИ	31
<i>Бажан О.М.</i> ГЕНДЕРНИЙ АНАЛІЗ ОБРАЗУ МАРУСИ ЧУРАЙ У ПОВІСТІ М. ЧЕМЕРИСА «ЗАСВІТ ВСТАЛИ КОЗАЧЕНЬКИ».....	31
<i>Пестушко А.В., Коробов А.О.</i> АНАЛІЗ АКТУАЛЬНИХ ПРОБЛЕМ МЕТОДОЛОГІЇ ДОСЛІДЖЕННЯ КОМУНІКАТИВНИХ ПРОЦЕСІВ У ПЕРЕКЛАДАЦЬКІЙ ДІЯЛЬНОСТІ	32
<i>Питюк Є.С.</i> АБРЕВІАЦІЯ ЯК СКЛАДОВА ПРОЦЕСУ ТЕРМІНОТВОРЕННЯ НІМЕЦЬКОЇ ФАХОВОЇ МОВИ АРХІТЕКТУРИ ТА БУДІВНИЦТВА.....	33
<i>Поліщук Т.А., Яблонська О.В.</i> ІДЕЙНО-ХУДОЖНЯ ФУНКЦІЯ ПОРІВНЯНЬ У ЗБІРЦІ М. КОСТОМАРОВА «УКРАЇНСЬКІ БАЛАДИ».....	35
<i>Самчук А.О.</i> READING AS A PART OF LEARNING ENGLISH AS THE SECOND LANGUAGE	37
<i>Тучак Д.Ю.</i> АРХЕТИПНІСТЬ ПОЕТИЧНОГО ДИСКУРСУ ОЛЕГА ЛИШЕГИ	38
ЮРИДИЧНІ НАУКИ	40
<i>Бербенюк Т.В.</i> ЗАГАЛЬНО-ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ПОНЯТТЯ ІНФОРМАЦІЇ ТА ПРОБЛЕМИ ЇЇ КЛАСИФІКАЦІЇ У ПРАВІ	40
<i>Мазенко Н.А.</i> ПОНЯТТЯ «КОРУПЦІЙНЕ КРИМІНАЛЬНЕ ПРАВОПОРУШЕННЯ» У КОНТЕКСТІ КРИМІНАЛЬНОГО ПРАВА.....	41
<i>Матвійчук М.А.</i> І.О. МАЛИНОВСЬКИЙ ПРО ТЮРЕМНЕ УВ'ЯЗНЕННЯ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ У СКЛАДІ ВЕЛИКОГО КНЯЗІВСТВА ЛИТОВСЬКОГО.....	42
<i>Мух К.Б.</i> РЕГУЛЮВАННЯ МАТЕРІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ У КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ	44
<i>Пилипенко Д.О.</i> ОЗНАКИ СИСТЕМИ ПРИНЦИПІВ КРИМІНАЛЬНО-ВИКОНАВЧОГО ПРАВА.....	46

чітко виокремити нагальну проблему, щоб потім зрозуміти, як саме необхідно її вирішити, так само й з корупційними кримінальними правопорушеннями. У відповідності до примітки статті 45 КК України зазначено, які саме кримінальні правопорушення, слід вважати корупційними кримінальними правопорушеннями, згідно з вичерпним переліком. Далі, зважаючи на зазначений перелік, виокремлюємо ті спільні риси, загальні ознаки, які притаманні усім корупційним кримінальним правопорушенням, тобто аналізуємо саме сутність корупційних кримінальних правопорушень, тобто те, що саме дає їм називатися такими: «корупційними». А отже, маючи наявний перелік корупційних кримінальних правопорушень та уявляючи вже їх спільні риси – ознаки, зазначене, формує уявлення про кримінально-правову природу корупційного кримінального правопорушення, та надалі, на підставі сформованого розуміння кримінально-правової природи корупційних кримінальних правопорушень, це є підґрунтям задля формування нульової толерантності до корупції та її корупційних проявів.

Сучасний законотворчий процес містить недоліки, зокрема, щодо термінологічного та класифікаційного характеру у кримінально-правовому розумінні корупційних правопорушень. Наразі, в Україні обрано курс на криміналізацію корупції в приватному секторі з виокремленням самостійних складів злочинів. Чи можна у сфері корупційних кримінальних правопорушень визнати цю проблему головною та найбільш актуальною, є дискусійним питанням. Проте, лише за допомогою застосування комплексного підходу до вирішення проблеми, ми будемо мати правову державу без її корупційних проявів.

Таким чином, вживання в юридичній науці і практиці дефініції «корупційне кримінальне правопорушення», яка є узагальнюючою для певної категорії єдиних за своєю суттю кримінальних правопорушень, на мою думку, є не лише обґрунтованим кроком вперед у законотворчості з правової точки зору, а й доцільним з точки зору юридичної науки і практики.

Матвійчук М.А.,
аспірантка, викладачка кафедри кримінально-правових дисциплін
Національного університету «Острозька академія»

І.О. МАЛИНОВСЬКИЙ ПРО ТЮРЕМНЕ УВ'ЯЗНЕННЯ НА УКРАЇНСЬКИХ ЗЕМЛЯХ У СКЛАДІ ВЕЛИКОГО КНЯЗІВСТВА ЛИТОВСЬКОГО

На українських землях в складі Великого князівства Литовського продовжувало бути чинним і звичаєве право, і законодавство Київської Русі, включаючи Руську Правду, а також суд і судочинство. Великі князі литовські, творці цієї держави, в своїх стосунках до людної руських земель, каже І. Малиновський, неухильно керувалися одним загальним правилом: вони «старини» не порушували й «новини не заводили» [1, с. 36-84, 85-121, 122-184].

Тюремне ув'язнення в Литовсько-руській державі до Статутів застосовувалось так само, як воно мало місце в Київській Русі. Згідно з постановами Судебника Казимира, «паробка» за крадіжку вперше слід було «казнити и пробити», тобто висікти і ув'язнити в тюрму (арт. 19). Цей же Судебник приписує обвинуваченого в наїзді «всадить в казнь» до приїзду господаря. В привілеї Волинській землі забороняється старості князів, панів і зем'ян «у казнь і у вежу сажати».

Литовські Статути знали тюремне ув'язнення («везень»), перш за все, каже І. Малиновський, як захід попереджувальний, що заміняв поруки. «Отповеднико», обвинувачений в «пофалке», або «отповеди горлом або пожоогою», тобто у погрозі вбивством або підпалом, віддається на поруки, а якщо немає поручителя, то піддається тюремному ув'язненню (1566, арт. 11 розд. XI; 1588, арт. 40 розд. XI). Тюрма застосовувалася також і як попереднє (до суду) місце ув'язнення (1588, арт. 3 розд. XIV). При цьому ув'язнений в тюрму по обвинуваченню в тяжкому злочині, за який передбачалася смертна кара, не міг бути в жодному разі звільнений до суду. Навпаки, ув'язнений по обвинуваченню в інших злочинах, за які смертна кара не передбачалася, або у справі про стягнення боргу, міг бути відданим на поруки (1588, арт. 32 розд. IV, арт. 55 розд. XI). Тюремному ув'язненню піддавались також засуджені до смертної кари до приведення вироку до виконання (1588, арт. 31 розд. IV). Наостанок, тюремне ув'язнення застосовувалось як міра карна [2, с. 366-367].

Тюрма звичай призначалася за порівняно не важкі злочини. Наприклад, за неповагу до судового вироку, постановленого господарем, за образу возного, за злочини проти особи, вчинені на суді тощо. Найменший

розмір покарання – 6 тижнів або 12 тижнів. Проте, в Статуті 1588 р. призначена 3-тижнева тюрма за образу дією (1588, арт. 1, 11, 14, 24 розд. XI та інші). Найвищий розмір покарання – 1 рік 6 тижнів за привілейовані випадки вбивств, наприклад, за вбивство дитини, за вбивство «в зваде» тощо. Тюрма, також зазвичай, поєднувалася з грошовими штрафами. Наприклад, за образу посланця господарського винуватий повинен «полюгда на замку нашому у Вильні верхнем седи, а того посланца албо возного совито навезати водлуг стану его повинен» (1588, арт. 24 розд. I); за тяжке каліцтво – 100 коп грошей і ½ року ув'язнення в тюрмі (1588, арт. 27 розд. XI) [2, с. 367].

Були тюрми приватні та державні. Державні тюрми знаходились при судах. Були тюрми підземні, як в древності «погребя», або «порубы». Але були і надземні. Третій Литовський Статут приписує головним обласним правителям: «мают воеводове старостове везде в замках и в дворах наших судовых казати побудувати вежи мощные и глуубокие по шести сажон в земли», и при тому інші, не в землі лежачі в'язниці перш за все із замиканням добрим і «мощным» (1588, арт. 31 розд. IV, арт. 29 розд. XI). Ув'язнення в надземних тюрмах вважалось більш легким покаранням («сльжайшее везенье»), навпаки, ув'язнення «на дне у веже», тобто в підземеллі, вважалось більш тяжким покаранням (1588, арт. 9 розд. I, арт. 32 розд. IV, арт. 35 розд. XI) [2, с. 367].

Подавали (за термінологією Статутів) засудженого до ув'язнення суд, який приймав таке рішення («и отошлетъ на везенье до замьку або двору нашего судового») – 1588, арт. 32 розд. IV), воеводи, старости (1588, арт. 31 розд. IV), а також потерпіла сторона (1588, арт. 31 розд. IV), але при потребі, очевидно, через вижа чи возного, оскільки закон передбачав плату, зокрема, вижу і возному («по грошу» на мило за виїзд на «увязанье... с техъ людей въ которые увязывати будетъ») (1588, арт. 10 розд. IV), а після ув'язнення плату «от вязней отъ вшелякого везенья потуремного, поланцужного або поколодного» – від в'язня, на смерть засудженого, від шляхтича – дванадцять грошей, а з простої людини – шість грошей. Коли ж в'язень судом виправдовувався або засуджувався на смерть, це потуремне мала плати сторона, за скаргою якої він був засуджений, бо воно платилося один раз, коли в'язень остаточно виходив на волю або йшов на смерть (1588, арт. 15 розд. IV) [3, с. 90, 104].

Уряд, отримавши в'язня від сторони, що його подала, вже від цього місця повинен був в'язня тримати «за своєю сторожею» і наглядом добрим, «такъ, якобы до sprawy неутекъ», а сторона нессілому в'язню мала давати на страви на день по чотири «пенези» (1588, арт. 15, 31 розд. IV). Сторожа мала бути коло всякого в'язня.

Сторожа (у панських, приватних тюрмах – М. М.) мала бути не від того, за чиею скаргою засудженого ув'язнили, а від того пана, чийого ув'язнений був слуга, боярин або підданий. А якщо ув'язнений людина «лезна» неосіла, така, яка під цим паном хати не мала, то сторона, що скаржилася, мала давати на його утримання по чотири «пенези» на день. (1588, арт. 15 розд. IV). Коли ж пан або його урядник відмовляли стороні у прийняття в'язня, сторона повинна була доправити його до суду, який мав вирішити його подальшу долю («съ него спрвдѣливость чинена быти маеть»). Коли ж всупереч судового рішення через неприйняття в ув'язнення пан своєю владою в'язня упустить, то за судовим декретом повинен здійснити передбачені законом виплати з рухомого майна в'язня, а якщо такого майна недостатньо, і в'язень не заслуговував смерті, – віддати стороні на відробку (на виробъ») (1588, арт. 15 розд. IV) [3, с. 104-105].

Закон приписував, щоби суди не кожного ними приреченого «до вежи в землю сажати», а лише згідно вчинку та виступу, як цього вимагає Статут, лише у випадках, коли в статуті Статуту якому в'язню яка вежа належна. І Ув'язнений, якому згідно з його виступом належна менш суворя вежа («лжеішая»), мав бути посаджений саме в таку вежу. При цьому право безперешкодно наглядати («доглядати») за належним утриманням в'язнів надавалось потерпілій стороні («стороне болячої»), а за кожен раз перешкоджання цьому передбачалась сплата стороні по суду встановленої законом «вини». Будь-кому, в тому числі воеводам, старостам судовим тощо, незалежно від того, хто мав у своєму розпорядженні в'язницю, закон забороняв під страхом виплати потерпілому по суду сорока кіп грошей, робити послаблення в'язню («фольгу у везеньи чинить»), «на дно» посадженому, та допускати, щоб йому сидіти вище, аніж на «дні», або комини у вежі будувати. Навіть якщо за домовленістю («зь еднанья») хтось добровільно погоджувався певний строк перебувати в ув'язненні, уряд городський без дозволу сторони не вправі був робити йому послаблення аж до закінчення призначеного судом строку ув'язнення. З іншого боку, ув'язненому сидіти у вежі на дні уряд, під загрозою сплати «вини», не вправі був робити послаблення, навіть якщо б супротивна сторона звільняла його [3, с. 126].

За утримання «взяня» в тюрмі одинаково в усьому Великому князівстві Литовському, як зазначалося, стягувалися мита: «пютуремное», «поланцужное» і «поколодне» не більше – від шляхтича як сорок вісім грошей литовських, а від боярина пунного і людини простої – двадцять чотири гроші литовських. Стягувалися ці мита одним разом, коли востаннє в'язень або на смерть йшов, або «на вольность съ

везенья». Якщо тюремний сиділець виходив на волю, то він сам платив: якщо ж його з тюрми вели на страту, то платила «жалобная сторона», тобто його обвинувач (1588, арт. 31 розд. IV) [2, с. 367].

Сторожею ув'язнених були поремні наглядачі. У першому Статуті за втечу ув'язненого внаслідок недбалого ставлення з боку тюремного наглядача передбачалося задоволення приватного позивача або розшук утікача (арт. 13 розд. I). Третя редакція Статуту, зауважував І. Малиновський, приписувала, щоби тюремний наглядач абсолютно чітко виконував судовий вирок над відданим в ув'язнення, а також передбачала, що за будь-яке послаблення до ув'язненого тюремні наглядачі піддавалися сплаті штрафу на користь приватного позивача (1588, арт. 32 розд. IV). Також згідно з третьою редакцією Статуту в разі втечі ув'язненого тюремний наглядач уже мав принести очищувальну присягу такого змісту: «же тоє утеченьє стало се без рады ведомости и фольки его и не за опатрностью або недбальстю»; а після її принесення мав заплатити стороні «за голову и за раны шкоды» [4, с. 86-87].

В'язня-втікача, ув'язненого при будь-якому уряді, мали розшукувати протягом дванадцяти тижнів й доставити стороні до суду насамперед ті, кому такий в'язень у його відомстві за дорученням воевод, судових старост тощо був поданий до ув'язнення, а допомогу в цьому їм повинні були надавати місцеві уряди, де це мало робитися, в тому числі шляхом рушення («взрушитнесе мають»). Право розшуку втікача належало й потерпілому. Спійманого в'язня мали в замку «аж до расправы» «маеть моць врьдъ оковами и ланцухами у везенью другомъ где головниквъ несажають». А неосілі в'язні-втікачі та втеча вдруге каралися виволанням (1588, арт. 32 розд. IV).

Суворо відповідальність передбачалася й щодо осіб, які б в'язня свавільно з ув'язнення звільнили, на вулиці або на дорозі насильно відбили присудженого на смерть чи ката при цьому вбили (1588, арт. 31 розд. IV), помічників, які перешкоджали впіймати втікача (1588, арт. 32 розд. IV) [3, с. 125-127].

Загалом же приписи артикулів 31 («О опатрности везенья на врьдахъ нашихъ и о бранью потуремного отъ вязней») та 32 («О нечиненью фольки у везенью») Литовського Статуту 1588 р. І. Малиновський вважав першими пенітенціарними законами на теренах України [18, с. 25]. А враховуючи зміст цих приписів та інших, пов'язаних з ними положень цього Статуту, можна додати, що й пенітенціарні справи на теренах України в цілому.

Література:

1. Малиновський О. Стародавній державний лад східних слов'ян і його пізніші зміни. Нариси з історії права / Всеукраїнська Академія Наук. Збірник Соціально-Економічного Відділу №26. У Києві, 1929. 201 с.
2. Малиновскій І. Лекції по історії руссаго права. Издательство кооперативного т-ва «Єдиненіє» въ Ростовъ на Дону. 1918. 488 с
3. Статут Великого князівства Литовського: репринтне видання 1854 р. К.: «Феникс», 2008. 440 с.
4. Малиновскій І. Учение о преступленіи по Литовскому Статуту. Киевъ. Типографія Императорскаго Университета св. Владимира. 1894. 221 с.

УДК 349.2

Мух К.Б.,
*аспірант кафедри цивільно-правових дисциплін
і трудового права імені О.І. Процевського
Харківського національного педагогічного університету ім. Г.С. Сковороди
ORCID: 0000-0001-7661-3629*

РЕГУЛЮВАННЯ МАТЕРІАЛЬНОЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ ПОЛІЦЕЙСЬКИХ У КРАЇНАХ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Досить часто в діяльності підприємств, установ, організацій виникають проблеми, пов'язані з необхідністю залучення працівників до матеріальної відповідальності. Від того, наскільки грамотно з юридичної точки зору враховані всі обставини заподіяння шкоди роботодавцю, визначений точний розмір